

Sag C-163/20**Sammendrag af anmodning om præjudiciel afgørelse i henhold til artikel 98, stk. 1, i Domstolens procesreglement****Dato for indlevering:**

16. april 2020

Forelæggende ret:

Bundesfinanzgericht (Østrig)

Afgørelse af:

16. april 2020

Sagsøger:

AZ

Sagsøgt myndighed:

Finanzamt Hollabrunn Korneuburg Tulln

Hovedsagens genstand

Søgsmål anlagt til prøvelse af en afgørelse om afslag på en anmodning fra en arbejdstager, der er bosat i Tjekkiet og erhvervsmæssigt beskæftiget i Østrig, om tilkendelse af familietillæg (»Familienbeihilfe«) på størrelse med det, der udbetales til arbejdstagere, som er bosat i Østrig

Genstand og retsgrundlag for anmodningen om præjudiciel afgørelse

Fortolkning af EU-retten, artikel 267 TEUF

Præjudicielt spørgsmål

Skal artikel 18 og artikel 45, stk. 1, i traktaten om Den Europæiske Unions funktionsmåde, artikel 7, stk. 1 og 2, i Europa-Parlamentets og Rådets forordning (EU) nr. 492/2011 af 5. april 2011 om arbejdskraftens frie bevægelighed inden for Unionen, artikel 4, artikel 5, litra b), artikel 7 og artikel 67 i Europa-Parlamentets og Rådets forordning (EF) Nr. 883/2004 af 29. april 2004 om koordinering af de

sociale sikringsordninger samt artikel 60, stk. 1, andet punktum, i Europa-Parlamentets og Rådets forordning (EF) nr. 987/2009 af 16. september 2009 om de nærmere regler til gennemførelse af forordning (EF) nr. 883/2004 om koordinering af de sociale sikringsordninger fortolkes således, at bestemmelserne er til hinder for anvendelsen af en national ordning, hvorefter familieydelse for et barn, der faktisk ikke opholder sig permanent i den medlemsstat, som betaler disse ydelser, men derimod faktisk i en anden medlemsstat i Den Europæiske Union, en anden stat, der er part i aftalen om Det Europæiske Økonomiske Samarbejdsområde, eller Schweiz, skal tilpasses i forhold til den medlemsstat, der betaler familieydelse, på grundlag af de sammenlignelige prisniveauer, som Den Europæiske Unions Statistiske Kontor har offentliggjort for hver enkelt stat?

Anførte EU-retlige forskrifter

Traktaten om Den Europæiske Unions funktionsmåde (TEUF), artikel 18 og artikel 45

Europa-Parlamentets og Rådets forordning (EF) nr. 883/2004 af 29. april 2004 om koordinering af de sociale sikringsordninger, 16. betragtning til forordningen, artikel 1, artikel 3, artikel 4, artikel 5, artikel 7, artikel 67 og artikel 68, stk. 2

Europa-Parlamentets og Rådets forordning (EF) nr. 987/2009 af 16. september 2009 om de nærmere regler til gennemførelse af forordning (EF) nr. 883/2004 om koordinering af de sociale sikringsordninger, artikel 60, stk. 1

Europa-Parlamentets og Rådets forordning (EU) nr. 492/2011 af 5. april 2011 om arbejdskraftens frie bevægelighed inden for Unionen, artikel 7, stk. 1 og 2

Anførte nationale forskrifter

Familienlastenausgleichsgesetz 1967 (den østrigske lov om udligning af forsørgerbyrder fra 1967, herefter »FLAG 1967«), § 1, § 2, § 5, § 8, § 8a, § 11, § 33, stk. 3, nr. 2, § 53 og § 55

Einkommensteuergesetz 1988 (den østrigske indkomstskattelov fra 1988, herefter »EStG 1988«), § 33, stk. 3

Verordnung der Bundesministerin für Frauen, Familien und Jugend und des Bundesministers für Finanzen über die Anpassung der Familienbeihilfe und des Kinderabsetzbetrages in Bezug auf Kinder, die sich ständig in einem anderen Mitgliedstaat der EU oder einer Vertragspartei des Europäischen Wirtschaftsraumes oder der Schweiz aufhalten (bekendtgørelse udstedt af den østrigske forbundsminister for kvinder, familie og ungdom og den østrigske forbundsfinansminister om tilpasning af familietillægget og børnefradraget for børn, der permanent opholder sig i en anden EU-medlemsstat, en stat der er part i aftalen om Det Europæiske Økonomiske Samarbejdsområde, eller Schweiz)

(»Familienbeihilfe-Kinderabsetzbetrag-EU-Anpassungsverordnung«), BGBl. II nr. 318/2018; §§ 1-5

Kort fremstilling af de faktiske omstændigheder og retsforhandlingerne

Sagsøgeren og hendes ægtemand bor i Den Tjekkiske Republik sammen med deres to mindreårige fællesbørn. Hun er grænsependler og arbejder i Østrig; hendes mand arbejder derimod i Den Tjekkiske Republik. Fra 2016 havde Finanzamt Hollabrunn Korneuburg Tulln i henhold til forordning (EF) nr. 883/2004 udredt et forskelsbetinget supplement (differencesupplement eller udligningssupplement) på størrelse med forskellen mellem kravet på familieydelse i Den Tjekkiske Republik og Østrig. Indtil december 2018 blev der udbetalt et sådant forskelsbetinget supplement på i alt 374,80 EUR (heraf familietillæg (»Familienbeihilfe«) på 238,00 EUR og børnefradrag (»Kinderabsetzbetrag«) på 116,80 EUR for begge børn). På grundlag af bestemmelserne i § 8a FLAG 1967 og § 33, stk. 3, nr. 2, i EStG 1988, der begge trådte i kraft den 1. januar 2019, blev udbetalingen tilpasset den værdi, der fremgår af de sammenlignelige prisniveauer, som Den Europæiske Unions Statistiske Kontor offentliggjorde pr. 1. juni 2019 for så vidt angår forholdet mellem købekraften i Den Tjekkiske Republik og Østrig. Der er tale om et beløb på i alt 232,00 EUR om måneden (heraf familietillæg på 159,70 EUR og børnefradrag på 72,30 EUR for begge børn).

Sagsøgeren var ikke indforstået med nedsættelsen og anmodede derfor ved Finanzamt Hollabrunn Korneuburg Tulln (herefter »Finanzamt«) om udbetaling af »fuld, ikke-indeksret udligningssupplement for så vidt angår familietillægget«. Finanzamt gav afslag på denne anmodning, og efter gennemførelse af en administrativ klageprocedure vedrørende afslaget, hvorunder Finanzamt undlod at tage stilling til sagsøgerens EU-retlige betænkeligheder, indbragte Finanzamt sagen for Bundesfinanzgericht (forbundsdomstol i skatte- og afgiftsretlige sager), Østrig med henblik på en afgørelse. Et stort antal lignende sager verserer for Bundesfinanzgericht.

De væsentligste argumenter, der anføres af hovedsagens parter

Det er omtvistet, om beregningsgrundlaget for udbetalingen af dette forskelsbetingede supplement er størrelsen af de østrigske familieydelser (familietillæg og det børnefradrag, der skal udbetales sammen med familietillægget), der siden 2019 er blevet udbetalt for børn, der faktisk er bosat i Østrig, eller om størrelsen af det forskelsbetingede supplement skal tilpasses prisniveauet i Den Tjekkiske Republik. Sagsøgeren har fremført, at »mobile arbejdstagere har samme krav på familieydelser som lokale arbejdstagere, »uanset hvor de berørte børn er bosat««. Finanzamt har bestridt denne argumentation.

Kort fremstilling af begrundelsen for forelæggelsen

Forud for den omtvistede afgørelse var det blevet debatteret, om indekseringen af familieydelse, der er omfattet af de EU-retlige koordineringsregler, er forenelig med EU-retten. I november 2016 undlod EU-Kommissionen at efterkomme en anmodning fra flere østrigske forbundsministerier om at drøfte emnet indeksering af familieydelse (som skal eksporteres) og fremlægge et forslag til ændring af bestemmelserne om koordinering af de sociale sikringsordninger.

Under henvisning til et juridisk respons fra en professor i arbejds- og socialret på universitetet i Wien fremlagde det daværende Bundesministerium für Familien und Jugend (det østrigske forbundsministerium for familie og ungdom) – i samråd med Bundesministerium für Finanzen (det østrigske forbundsfinansministerium) – den 5. januar 2018 et ministerielt udkast til en forbundslov om ændring af FLAG 1967 og EStG 1988 til udtalelse. Den 2. maj 2018 fremsatte den daværende forbundsregering et lovforslag, der – for så vidt angik den foreslåede indeksering – i det væsentlige var enslydende med det ministerielle udkast. Den 24. oktober 2018 blev regeringens lovforslag vedtaget med flertal i Nationalrat (Nationalrådet i Østrig). Indekseringen trådte i kraft for så vidt angik familieydelse, der skulle udbetales fra den 1. januar 2019.

Den 24. januar 2019 indledte EU-Kommissionen en traktatbrudsprocedure mod Østrig. Proceduren er nu på trin to. I en udtalelse af 25. juli 2019 har Kommissionen fremført, at den østrigske indekseringsmekanisme er udtryk for forskelsbehandling, idet den medfører en forringelse af familietillægget og de relevante skattelettelse for arbejdstagere i Østrig, blot fordi disses børn er bosat i en anden medlemsstat. Det forhold, at leveomkostningerne i en bestemt medlemsstat er lavere end i Østrig, har ingen betydning for så vidt angår ydelse, der udbetales i form af et fast beløb uden hensyntagen til den faktiske forsørgerbyrde for et barn. Så vidt det kan ses har Kommissionen hidtil ikke forelagt spørgsmålet for Domstolen.

I den juridiske litteratur er spørgsmålet om, hvorvidt indekseringen af eksporterede familieydelse er forenelig med EU-retten, i overvejende grad blevet besvaret benægtende; nogle forfattere besvarer det dog bekræftende. Anvendelsen af EU-retten fremgår ikke med en sådan klarhed, at der ikke foreligger nogen rimelig tvivl.

Krav på forskelsbeløbet mellem de tjekkiske og de østrigske familieydelse

Artikel 68, stk. 1, litra b), i forordning nr. 883/2004 bestemmer, at hvis der inden for samme periode og for de samme familiemedlemmer skal udbetales ydelse i henhold til mere end én medlemsstats lovgivning på samme grundlag, tillægges lovgivningen i den medlemsstat, hvor børnene har bopæl, prioritet i forhold til retten til ydelse i kraft af lønnet beskæftigelse eller selvstændig virksomhed. Nævnte artikels stk. 2 bestemmer, at i tilfælde af samtidig ret til ydelse tilkendes familieydelse i overensstemmelse med den lovgivning, der er udpeget som

prioriteret efter stk. 1, idet rettigheder til familieydelse, der skal udbetales i henhold til andre lovgivninger, suspenderes op til det beløb, der er fastsat i førstnævnte medlemsstats lovgivning, og et forskelsbetinget supplement udredes om fornødent for den del, der overstiger dette beløb (jf. EU-Domstolens dom af 18.9.2019, C-32/18, *Moser*, ECLI:EU:C:2019:752, præmis 41, og i denne sammenhæng også EU-Domstolens dom af 30.4.2014, C-250/13, *Wagener*, C-250/13, EU:C:2014:278, præmis 46).

Fra Østrigs side betales der ubestridt familieydelser til sagsøgeren i det omfang, disse overstiger de tjekkiske familieydelser.

Familietillæg og børnefradrag skal anses for en social sikringsydelse, eftersom de tildeles de berettigede uden nogen individuel bedømmelse af personlige behov, men efter lovbestemte kriterier, og vedrører én af de sociale risici, der udtrykkelig er anført i artikel 3, stk. 1, i forordning (EF) nr. 883/2004 (litra j, »familieydelser«) (jf. EU-Domstolens dom af 18. december 2019, C-447/18, *UB*, ECLI:EU:C:2019:1098).

I henhold til Domstolens faste praksis har medlemsstaterne kompetence til selv at udforme deres sociale sikringsordninger; ved udøvelsen af denne kompetence skal de dog overholde EU-retten og navnlig EUF-traktatens bestemmelser om unionsborgernes ret til at færdes og opholde sig på medlemsstaternes område (jf. EU-Domstolens dom af 23.1.2020, C-29/19, *ZP*, ECLI:EU:C:2020:36, præmis 39 og 41 med yderligere henvisninger).

Der består navnlig et spændingsfelt mellem de af Finanzamt anvendte nationale bestemmelser, og – på primærretligt plan – artikel 18 og 45, stk. 1, TEUF samt – på sekundærretligt plan – artikel 7, stk. 1 og 2, i forordning (EF) nr. 492/2011, artikel 4, artikel 5, artikel 7 og artikel 67 i forordning (EF) nr. 883/2004, og artikel 60, stk. 1, andet punktum, i forordning (EF) nr. 987/2009.

Den forelæggende ret henviser i denne forbindelse navnlig til dom af 15. januar 1986, 41/84, *Pinna*, ECLI:EU:C:1986:1, af 6. oktober 1995, C-321/93, *Martinez*, ECLI:EU:C:1995:306, præmis 21, af 7. november 2002, C-333/00, *Maaheimo*, EU:C:2002:641, præmis 32, af 22. oktober 2015, C-378/14, *Trapkowski*, EU:C:2015:720, præmis 35, af 12. marts 2020, C-769/18, *SJ*, ECLI:EU:C:2020:203, præmis 43, af 2. april 2020, C-802/18, *FV, GW*, ECLI:EU:C:2020:269, præmis 24, og af 18. september 2019, C-32/18, *Moser*, ECLI:EU:C:2019:752, præmis 38.

I henhold til primærretten er både åbenbare og skjulte former for forskelsbehandling forbudt. Under den parlamentsdebat, der mundede ud i vedtagelse af indekseringen, udtaltes herom, at det ikke er statsborgerskabet men derimod bopælen, der lægges til grund, og at der også foretages en indeksering alt efter de faktiske leveomkostninger for så vidt angår børn, der har østrigsk statsborgerskab, men bor i en anden medlemsstat. Der henvistes også til, at

Kommissionen med henblik på at undgå Det Forenede Kongeriges udtrædelse af EU forinden havde udarbejdet et forslag om indeksering af familieydelse. Kommissionen indekserer desuden lønnen for de af deres tjenestemænd, der ikke bor i Bruxelles eller Luxembourg, samt familieydelse for disse børn (jf. forordning nr. 1296/2009).

Efter almindelig sprogbrug ville artikel 5, litra b), og artikel 67 i forordning nr. 883/2004 skulle forstås således, at de deri opstillede fiktioner i den foreliggende sag bevirker, at sagsøgerens børn henset til den ligestilling, der kræves i henhold til forordningens bestemmelser, retligt skal anses for bosat i Østrig, også selv om de faktisk bor i Den Tjekkiske Republik, og det forskelsbetingede supplement i henhold til artikel 68, stk. 2, i forordning (EF) nr. 883/2004 derfor ville skulle udredes uden hensyn til de nationale bestemmelser, der foreskriver en indeksering. Hvis der anvendes en fiktion om, at familiemedlemmerne er hjemmehørende i Østrig, består der også et krav på familietillæg på samme størrelse som dem, der udbetales for børn bosat i Østrig.

Det kunne også tale for denne fortolkning, at den østrigske lovgiver i det væsentlige har overtaget indholdet i artikel 67, stk. 1, i forordning nr. 883/2004 i national ret, nemlig i § 53, stk. 1, andet punktum, i FLAG 1967, men i § 53, stk. 4, i FLAG 1967 udtrykkeligt har fastsat, at § 53, stk. 1, andet punktum, i FLAG 1967 ikke finder anvendelse for så vidt angår indekseringsreglerne i § 8a, stk. 1-3, i FLAG 1967, og anvendelsen af indekseringen altså efter den østrigske lovgivers opfattelse åbenbart står i modsætning til fiktionen om ophold i ydelsesstaten.

Ved bopælsfiktionen tages der bevidst ikke hensyn til, at bolig-, uddannelses- og underholdsbehov varierer alt efter hvilken bopælsstat, der faktisk er tale om. Uanset barnets bopælssted er der ret til at modtage samme form for ydelse i samme størrelsesorden. Gennem indekseringen baseres størrelsen af de østrigske familieydelse klart på barnets faktiske bopælssted.

Under parlamentsdebatten blev det desuden påpeget, at de østrigske familieydelse selv efter indekseringen i de fleste tilfælde er væsentlig større end dem, som bopælsstaten betaler.

I henhold til artikel 60, stk. 1, i forordning nr. 987/2009 skal der ved anvendelsen af artikel 67 og 68 i forordning nr. 883/2004 tages hensyn til hele familiens situation, som om alle de involverede personer var omfattet af lovgivningen i den pågældende medlemsstat og bosat der, navnlig med hensyn til en persons ret til at gøre krav på sådanne ydelse.

I overensstemmelse hermed har Domstolen i dom af 22. oktober 2015, C-378/14, *Trapkowski*, EU:C:2015:720, præmis 35, og af 18. september 2019, C-32/18, *Moser*, ECLI:EU:C:2019:752, præmis 38, bekræftet, »at den fiktion, der er fastsat i artikel 67 i forordning nr. 883/2004, medfører, at en person kan gøre krav på familieydelse for de medlemmer af hans familie, der har bopæl i en anden

medlemsstat end den medlemsstat, der har kompetencen til at udbetale disse ydelser, som om disse var bosat i den sidstnævnte medlemsstat.«

Benyttes en fiktion om, at familiemedlemmerne er bosat i Østrig, består der således et krav på familietillæg på samme størrelse som det, der udbetales for børn bosat i Østrig. Med andre ord: EU-lovgiver har bevidst valgt, at der skal ske en ligebehandling forstået således, at der består et krav på samme ydelser, både hvad angår ydelsernes art og størrelse.

Sagen *Trapkowski* drejede sig dog i det væsentlige om, hvorvidt artikel 60, stk. 1, tredje punktum, i forordning nr. 987/2009 krævede, at forælderen til det barn, for hvem familieydelse ydes, og som har bopæl i den medlemsstat, der har pligt til at udbetale disse ydelser, skal indrømmes ret til de nævnte ydelser som følge af den omstændighed, at den anden forælder, som har bopæl i en anden medlemsstat, ikke har indgivet en ansøgning om familieydelser; Domstolen besvarede dette spørgsmål benægtende.

I sagen *Moser* præciserede Domstolen, at artikel 60, stk. 1, andet punktum, i forordning nr. 987/2009 skal anvendes på alle ydelser, der udbetales i overensstemmelse med artikel 68 i forordning nr. 883/2004.

I sagen *Moser* fastslog Domstolen dog for så vidt angik den dér omtvistede børnepasningsydelse, at det forskelsbetingede supplement i henhold til artikel 68 i forordning nr. 883/2004 skal udbetales på grundlag af den faktisk oppebårne indkomst i den beskæftigelsesstat, der er forpligtet til at udbetale ydelsen, og påpegede, at lønnen i forbindelse med grænsesituationer generelt er højere i arbejdstagerens beskæftigelsesstat.

Ydelser til udligning af forsørgerbyrder

I henhold til artikel 1, litra z), i forordning nr. 883/2004 er »familieydelse«: alle natural- og kontantydelser til udligning af udgifter til forsørgelse [...]«. § 1 FLAG 1967 bestemmer, at de ydelser, som loven indrømmer, udredes »til udligning af byrder, således at det tjener familiens interesser«. Ifølge forarbejderne til loven skal lettelserne relateres til de faktiske leveomkostninger, der kan variere alt efter bopælsstedet. Hvis ydelsesbeløbet var nøjagtigt det samme på trods af, at prisniveauerne er forskellige, ville dette enten føre til en overbebyrdelse eller omfordeling, der ikke er påkrævet i henhold til EU's frihedsrettigheder (nemlig såfremt barnet er bosat i et land med lavere købekraft), eller en underbebyrdelse (såfremt barnet er bosat i et land med større købekraft), der er i strid med retten til fri bevægelighed.

De østrigske familieydelser finansieres på den ene side af »Familienlastenausgleichsfonds« (den østrigske fond til udligning af forsørgerbyrder), der (for familietillæggets vedkommende) i det væsentlige finansieres af bidrag fra arbejdsgiverne, fastsat ud fra summen af arbejdsgivernes udbetalte arbejdslønninger, og dele af selskabs- og indkomstskatteindtægterne, og

(for børnefradragets vedkommende) på den anden side af de almindelige indkomstskatteindtægter. Sagsøgeren har gjort gældende, at hun via sine indtægter er med til at finansiere de østrigske familieydelse og derfor har ret til at modtage disse ydelser i fuldt omfang; hun har i denne forbindelse henvist til generaladvokat *Mancini's* forslag til afgørelse af 21. maj 1985 i sag 41/84, *Pinna*, ECLI:EU:C:1985:215, punkt 6.C.).

For så vidt angår fortolkningen af artikel 7 i forordning nr. 883/2004 må det efter den forelæggende rets opfattelse konstateres, at den østrigske indeksering af de familieydelse, der skal tildeles i henhold til forordning nr. 883/2004, efter almindelig sprogbrug, selv hvis indekseringen ikke måtte være berørt af fiktionen i artikel 67 i forordning nr. 883/2004, er underlagt forbuddet i artikel 7 i forordning nr. 883/2004, således at ydelserne ikke må ændres (i den foreliggende verserende sag: nedsættes) med den begrundelse, at familiemedlemmerne faktisk er bosat i en anden medlemsstat. I forarbejderne til loven anføres blandt andet, at støtteeffekten rimeligvis, uanset de reelle økonomiske konsekvenser, for at nå frem til en passende løsning, bør knyttes til de faktiske vilkår i forbindelse med dækning af leveomkostningerne. Spørgsmålet er ikke, om familieydelse kan indekseres eller ej, men derimod, hvorvidt pligten til at eksportere det østrigske familietillæg – der ikke er omtvistet i det foreliggende udkast – angår beløbet eller værdien af børnebidraget. Det fremføres, at det, under overholdelse af de forbud mod forskelsbehandling, der følger af retten til fri bevægelighed, er tilladt at indeksere en kontantydelse, som ikke finansieres af bidrag fra arbejdstagerne.

Ifølge fortalere for synspunktet om, at den østrigske ordning er i overensstemmelse med EU-retten, sker der ikke nogen »nedsættelse« af den østrigske kontantydelse, eftersom vægningen af familietillægget og de andre familieydelse ud fra spørgsmålet om købekraft knyttes til de forskellige leveomkostninger i den pågældende bopælsstat, og der følgelig altid stilles samme varekurv til rådighed. Ydelsen ændrer sig kun »numerisk-beløbsmæssigt og ikke værdimæssigt«. Eftersom tilknytningen til leveomkostningerne kun sker ud fra et ligebehandlingsmotiv og også anvendes inden for andre områder af retsordenen, kan forholdet næppe beskrives således, at denne tilknytning i sagens natur har en grundlæggende urimelig karakter.

Formålet med at beregne købekraftspariteten er netop at opnå, at familieydelse materielt-værdimæssigt set ikke forandres og er konstante. Værdien af kontantydelsen skal således netop være den samme som ved indenlandske forhold og ikke påvirkes af forskelle mellem medlemsstaterne for så vidt angår inflation og købekraft. Formuleringen »som om« i artikel 67 i forordning nr. 883/2004 ville som følge heraf skulle fortolkes således, at størrelsen af familieydelse for familiemedlemmer, der bor i en anden medlemsstat, materielt (værdimæssigt) og ikke formelt (beløbsmæssigt) betraget skal svare til størrelsen af familieydelse, der bevilges for familiemedlemmer bosat i Østrig. Resultatet af en værdibaseret bedømmelse er derfor, at et bopælskift inden for EU, Det Europæiske Økonomiske Samarbejdsområde eller Schweiz i henhold til den østrigske model ikke kan påvirke, ændre eller reducere de østrigske familieydelse, men at værdien

af disse ydelser er ens i alle bopælsstater. Det kan ikke ses, at en model, som sikrer, at værdien af et familietillæg i et andet land i EU, EØS eller i Schweiz er den samme som hvis barnet opholder sig i Østrig, skulle udløse nogen ensidig belastning. Vandrende arbejdstagere mister ikke nogen sociale sikringsrettigheder fra en medlemsstat, hvorved de ville kunne afholdes fra at gøre brug af deres ret til fri bevægelighed.

Så længe der stadig findes store variationer i købekraften i Europa kan denne model muligvis på den ene side bidrage til større retfærdighed og på den anden side endog støtte mobiliteten og dermed arbejdstagernes frie bevægelighed.

Under parlamentsdebatten blev det dog også påpeget, at der f.eks. heller ikke foretages nogen indeksering inden for Østrig, selv om der findes forskelle mellem leveomkostningerne i de enkelte regioner, og det østrigske familietillæg og børnefradrag er faste ydelser, ved hvilke der ikke tages hensyn til forhold, der skyldes bopælsstedet. Der er desuden også forskel på den østlige og den vestlige del af Slovakiet, for leveomkostningerne i Bratislava-området er betydelig større end f.eks. i Wien-området. Alle disse forskelle mellem regioner og leveomkostninger genspejles ikke. Det blev også bemærket, at der netop for så vidt angår produkter, der er brug for ved pleje og forsørgelse af småbørn, ofte er tale om de samme varer som i Østrig, og at disse koster det samme dér.

Det indvendes også, at ydelsesmodtagerne ikke udelukkende benytter sig af varekurven i barnets bopælsstat, men også køber ind i beskæftigelsesstaten, når de skal dække deres barns forsørgelsesbehov.

Heraf følger, at sagen i henhold til artikel 267 TEUF skal forelægges for EU-Domstolen til præjudiciel afgørelse.